משום דלא מפסדה מידי כיון דהיא נאמנת יותר, ועד א' אינו כלום בסכחשם, וגם הר"ן לא קשיא לים כא דא"ל לדידם אלא לפי קבלת הרתב"ן דסראשון נאמן יותר , ומשום דאי לאו דסראשון כאמן יוסר הוי ניחא ליב , ואמאי כא אפי' נימא דסראשון אינו נאמן יותר עכ"פ סכחשה מיהא סף , וע"ח בהכחשה לאו כלום הוא ואכתי מפסדה בכפירתו , ולריך נמי לומר משום דהיא גרמה במה שהביחתו לב"ד, וח"כ מחי חליח זה בקבלת סרמב"ן, ובחלקת מחוקק סי' י"ז ס"ק י"ז כתב וז'ל, אבל אם בא העד שאמרה משמו , פי' אפי' בא אחר בהתירוה לינשא דאם בא קודם שבחירום לינשא אפי׳ עד אחר נמי לא חנשא שים, ואין לומר דהך דאמר לה לדידה מיירי שכבר התירוה ליושא , ומש"ה לא מפסדה מידי דאיכי נאמנת יותר אי לאו קבלת הרמב"ן, וכן בתבובת ב"י וש"ג כמי כאמר כן דמיירי דא"ל לדידה וכבר התירום לינשא , דאכתי תיקשי לפת"ם הרתב"ם פי"ב תגירושין דאם אשה אומרת מת או היא עלמה שאומרת מת בעלי והתירוה ליושא ואח"כ בא עד כשר תוא מהתירה סראשון ע"ש, ושבועת העדות ע"כ בעד כשר דאינו נוהג בנשים, ועמ"ש פ"א, וא"כ הכא שהיא פלמה אומרח מת בעלי בשם הראשון הכשר, ואם סכשר מכחישה לא מהני מה שהתירוה לינשא, ואפי' הרמב"ן והרשב"א שחולקין על סרמב"ם באשה מודים בהיא עלמה דלא מהני סתירום ליושא, ומשום דסיא עלמה אינה בנדר עד לומר כל מקום שכאמינה התורם עד א', וכן פסקו בח"מ וכב"ם סי׳ י"ו סטיף ל"ח ע"ם: קשם דאפי' בסתירום ליושא מבמע בפ'ב דכתובות דלכתחלה לא תושא כל שבא ע"א להכחים, וע"ש בתום' דהחירוה לינשא לא מלא מהתירה הראשון היינו לענין דלא חלא אם נשאם , אבל לכתחלם לא תנשא משום הסר ממך בקשות פס , וכ"כ ספור אס"ע סי' נ"ז והרמ"א

שם סעיף ל"ז, וכל סיכה דלכתחלם לה תנשה

סוא דקייל בדרבם

ליה בדרבה מינים

בפ׳ הפועלים דף

' אינו אלא דב"ד

יות הבל מחרב

הפס לא מפקיק

יכן שכועה דהו"ל

'ותו לתפיסה וכתו

כא דאמריכן פ׳

יטי' להו משביע:

מק ע"ם, וכח

מודה כיה מהני

ליה גביה חלה

שתפם אידך לא

משח"כ בשחר

ושיו לב"ק פ"ג

מחלי מק, הא

פטור אינו אלא

סהדי מפער,

כל היכח דמהני

במשחק בקובי':

קחמר בטעמה

דמחייבי קרבן

ם דמדחוריימה

ה חפיכה אלא

וכמים פסנוהו

מהני ומפסיד

תורה אפי' בלא

כל. ולה מהכי

וא ולא מדרבק,

א מחייב קרבן

רב פפח דחמר

מחזי חזי

א מבמע דאינו

ו היכא דהוי

אך קשם לפמ"ם

סכסף משנק

ספסידו לענין

, א"כ נראם

ממון , דאליכ

סדרת קשיין

כשבת משום

מסיסם

מפיסה, וכן בחלי מק משום חפיסה לחודיה ול"ע: אינה גובה כתובתה לדעת הרמב"ם והראב"ד אבובם בפיקר דברי הב" בתשובה והש"ג ומשום דלה קריון בים לכשתנשהי להחר השלי שכתבו טעמה דרב פפה הכל מודים מה שכתוב לוכי , ועיין ב"ש ס"ק כ"ז , וכפ" בעד מיתה בהוא פטור היכא דא"ל לדידה כו", שבועת העדות דתיירי לכתובה וא"כ אמר לדידה אמאי פטור הא הפשידה כתובתה אפי' אם וקשה דכא של כל פנים הראשון מכחים אותה 'התירוה לינשא אם נוכחים הראשון, כיון דלכמתל' לא תנשא אין לה כתובה, ואפי' לדעת הנהם מיימוני ודעת הש"ע סי' י"ז סעיף ל"ה דגובה כתובתה במים שאין להם כוף אע"ג דלכתחלה לא תנשא, כבר כתבו בח"מ וכ"ש שם דוקא כשים שני עדים על זה שנפל למים שאין להם סוף, דבתמון לא סמכינן על ע"א ע"ש בדבריהם ופכא דליכא שני עדים אלא על פי׳ דאין כאחין יורדין לנחלה , ומם שנובה כתובתה חימו אלה משום תנאי כתובה לכשתנשאי לאחר, והיכא דלכתחלה לא תנשא ליכא תנאי כתובה , והדרא קושיא לדוכתיה במ"ם הב"י בתשוב' והש"ג לפרש דאמר לדידה משום דלא מפסדה מידי , ואמאי לא מפסדה כיון דהראשון מכחים, וא"כ אפי׳ התירוה לינשא אין לה כתובה, וגם מדברי הר"ן משמע דאי לא קבלת סרמב"ן הוי מפרש טעמא דאמר לדידה משום דלא מפסדה ע"י הכחשת סרחשון, ואמאי נהי דאין הראשון נאמן יותר סכחשם מיסא כוי, ואפי' התירוה לינשא אין לה כתובה וכמ"ם:

ולכן נראה דאי לאו קבלת הרמב"ן דהראשון נאמן יותר אמרינן דסיא נאמנת יותר, משום דעד מפי עד כיון שהאמינו חכמים שאמר כן הרחשון ה"כ הו"ל השני כמו הרי לענין זם , ואפי׳ לא סהירום לינשא דנאמן הראשון להכחים, היינו דוקא לומר לא מת אבל בזה שאמרה מפי הראשון והוא בחזקת שאמר הראשון כן תו אינו יכול להכחים ולומר לא אמרתי כן דהו"ל בחזקת חוזר ומגיד, וכה"ג בעדים החתומים על השער דאמרינן כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד ואפי' אם העדים החתומים אומרים לא חתמגו , כיון דהעדים החתומים על השפר כמי שנחקרה מדותן בב"ד ואין לריך קיום מן התורם שוב אינם נאמנים לומר לא חתמנו , ואלו עדים אחרים מהימני לומר מזויף הוא ומשום דאלו עדים החתומים כיון שאמ דנין דודאי חסמו דהו"ל כמי שנחקרה עדותן בכ"ד, א"כ כשאמרו